

† MITROPOLITUL IOSIF

SCRISOARE PASTORALĂ

LA ÎNVIEREA DOMNULUI

2019

**MOARTEA SE VEDE NEVOITĂ SĂ DEA
ÎNAPOI VIAȚA!**

CĂTRE TOT CLERUL, CINUL MONAHAL
ȘI POPORUL DREPT SLĂVITOR
DIN ÎNTREAGA ARHIEPISCOPIE

Mitropolia Ortodoxă Română a Europei Occidentale și Meridionale

Arhiepiscopia Ortodoxă Română a Europei Occidentale

Nr. 9 002/2019

„Zis-a Domnul : Eu sunt Lumina lumii; cel ce Îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.” (In. 8,12)

Preacucernice Părinte,
Iubiți frați și surori,

Hristos a înviat!

An de an, în miez de noapte, ni se vestește că Ziua-cea-Mare a omenirii întregi este astăzi, când **moartea se vede nevoită să dea înapoi Viața**, pe Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu și Fiul Omului. Răstignit și încredințându-Și sufletul Părintelui ceresc pe Cruce, Domnul Iisus Hristos se arată astăzi din mormânt biruind moartea și câștigând omenirii o nouă viață, plină de o altă Lumină pe care lumea nu a cunoscut-o până atunci, Lumina adevărului dumnezeiesc veșnic. Când pare că moartea stăpânește totul și pe toți, când Însuși Cel care S-a arătat a fi Stăpânul vieții scoțându-l și pe Lazăr cel mort de 4 zile din mormânt, viu, când pe Cruce moartea pare că L-a biruit, coborându-L în mormânt, se ridică a treia zi, arătând că El este „Calea, Adevărul și Viața” (In. 14, 6), că „întru El era viață și viața era lumina oamenilor, și lumina luminează în întuneric și întunericul nu a cuprins-o” (In. 1,4).

Taina Învierii pe care astăzi o trăim, face din noi fii ai Cerului, fii ai lui Dumnezeu. Nădejdea noastră cea mare că moartea nu are ultimul cuvânt, se arată astăzi a fi întemeiată. „Și celor câți L-au primit, care cred în numele Lui, le-a dat putere ca să se facă fii ai lui Dumnezeu, Care nu din sânge, nici din poftă trupească, nici din poftă bărbătească, ci de la Dumnezeu s-au născut.” (In. 1,12-13). Fața lumii se schimbă în Învierea Domnului pentru veșnicie, Viața biruiește moartea pentru totdeauna și o viață nouă începe pentru toată umanitatea. Această viață nouă își are rădăcina și seva ei în dragostea desăvârșită a lui Dumnezeu pentru om, în dragostea din însuși sânul Preasfintei Treimi care face posibilă Învierea. Taina Învierii ne ajută să înțelegem acum prin Cruce mai bine dragostea lui Dumnezeu pentru noi oamenii, că prin Cruce moartea este nevoită să dea înapoi Viața. Prin Cruce Dumnezeu se pogoară la om, ca prin Cruce omul să se poată înălța la Dumnezeu, Crucea dragostei ascunzând în ea Învierea.

Iubiți frați și surori în Domnul,

Ne-a înfricoșat până acum viața și finalitatea ei în moarte? De la Moartea și Învierea lui Hristos, înțelegem că dragostea lui Dumnezeu ne copleșește, că totul a fost acoperit de dragostea Lui, că tot păcatul omenesc a fost copleșit și șters de dragostea Lui, revelată nouă prin Cruce.

2

Mitropolia Ortodoxă Română a Europei Occidentale și Meridionale Arhiepiscopia Ortodoxă Română a Europei Occidentale

---

Iubirii Lui, Domnul Hristos ne-a făcut moștenitori și părtași, dându-Se pe Sine în Sf. Împărtășanie Hrană dătătoare de Înviere nouă tuturor celor care dorim să ne facem părtași Lui. În ziua Sărbătorii Sărbătorilor, a Învierii Domnului, în lumea aceasta plină de mâncare și băutură trecătoare, încă de acum o mie de ani, Sf. Simeon Noul Teolog ne spune că : „*în loc de masa încărcată cu belșug de bucate, mulțumește-te cu pâinea vieții, nu numai cu cea materialnică și văzută, ci și cu aceea care ți s-a dat prin aceasta, cu însăși Pâinea vieții, care coboară din cer și care dă viața lumii și în care cei ce o mănâncă găsesc nu numai mâncare, ci Însăși Viața care înviază din morți. Iată folos și mâncare care nu dezgustă și nu se sfârșesc niciodată. Ca vin să bei nu acest vin văzut, ci acela care numai la arătare este vin, iar duhovnicește este Sângele lui Dumnezeu, lumina negrăită și bucuria veșnică. Pe acesta, dacă îl bei totdeauna cu vrednicie, te vei izbăvi de sete pentru veșnicie, numai să-l bei cu conștiința curată și cu pacea sufletului.*” (Cateheze către monahi, Editura Anastasia, 1995)

Iubiți credincioși,

Ca slava lui Dumnezeu să umple lumea și prin noi, căutăm cu toții să ne luptăm să trăim în dragostea Lui, neîncetat, să avem curaj să fim mărturisitori ai Învierii în viața de zi cu zi. Din ce în ce mai mult însă, când este vorba să ne afirmăm credința și să o transmitem copiilor noștri, ne lovim de neputința de a o face. Lumea în care trăim, dacă nu suntem atenți, ne ia toată energia vitală, ne aduce la epuizare, încât nu ne putem vedea proprii copii, nicidecum să ne și ocupăm cât de cât de ei, înțelegând ce trăiesc și la ce aspiră să trăiască și în ce măsură au nevoie și sufletește de părinții lor. În felul acesta este sigur că nu le vom putea transmite credința ca pe o moștenire de mare preț, decât cu eforturi foarte mari. Și aceasta doar dacă o considerăm a fi o prioritate a vieții. Poate fi altceva mai prioritar în viața unui creștin? Viața creștinului se desfășoară în special în trei locuri, familia, societatea și Biserica – adică comunitatea vie care este Trupul tainic al lui Hristos. Nici una dintre cele trei nu poate fi lăsată deoparte. Dar cine neglijează sau uită una dintre cele două, familia și Biserica, sau nu îi dă importanță, greșește, se sărăcește pe sine iremediabil. În societate, oricare ar fi ea, chiar dacă suntem obligați de multe ori la discreție, nu putem renunța la afirmarea credinței noastre în Hristos.

Nimic nu este mai de preț decât sufletul nostru!

„*Că cine va voi să-și scape sufletul îl va pierde; iar cine își va pierde sufletul pentru Mine, îl va afla. Ce-i folosește omului să câștige lumea întregă dacă își va pierde sufletul său? Sau ce va da omul în schimb pentru sufletul său?*” (Mt. 16, 25-26) - ne întreabă pe bună dreptate Hristos Domnul.

Hristos ne spune că noi alegem, liberi fiind, cum ne trăim viața în societatea de azi sau dintotdeauna, afirmând credința noastră sau rușinându-ne de El, adică de apartenența noastră la El, de Botezul nostru. „*Oricine va mărturisi pentru Mine înaintea oamenilor, mărturisi-voi și Eu pentru el înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri. Iar de cel ce se va lepăda de Mine înaintea oamenilor și Eu Mă voi lepăda de el înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri.*” (Mt. 10, 32-33). Afirmarea nu înseamnă a o impune altora, ci a o trăi în viața de zi cu zi, după cuvântul Evangheliei. „*Aceasta este porunca Mea, să vă iubiți unul pe altul precum v-am iubit Eu*” (In. 15, 12). Nu ne cere Domnul Hristos să facem ceea ce nu a făcut El mai întâi pentru noi, adică El ne-a iubit mai întâi, până la capăt, pe Cruce și până în mormânt și în iad și în Învierea Sa. Școala iubirii lui Hristos este un întreg program de viață pentru noi, iar acesta începe în familie. Pentru

Mitropolia Ortodoxă Română a Europei Occidentale și Meridionale Arhiepiscopia Ortodoxă Română a Europei Occidentale

---

creștinii ortodocși, familia se fondează prin unirea dintre bărbat și femeie, prin angajamentul în fața lui Dumnezeu și primirea Sf. Taine a Cununii în Biserică.

Iubiți frați și surori în Domnul,

Neliniștea sufletului cauzată de păcat, care este boală a sufletului, aduce de multe ori după sine și neputințe trupești și boli de tot felul. Primenirea sufletului, care aduce și odihnă trupului, se face, în viața noastră creștină, în primul rând prin rugăciunea de fiecare zi și curățirea sufletului prin Taina Spovedaniei și împărtășirea cu Hristos în Sf. Liturghie. Sufletul împăcat cu sine și cu Dumnezeu și cu semenii, adică având lumina iertării și a iubirii în el, ajută omul întreg să se liniștească, să fie luminos și iubitor, iertător și plin de bucurie, pe care le va răspândi și în jurul lui.

Starea de păcat, dublată de patimi de tot felul, distruge și omul lăuntric și pe cel din afară, dar și comuniunea cu cei dragi din familie. Niciodată în istoria omenirii familia nu a fost pusă la atât de grele încercări cum este pusă astăzi. Pentru că iubirea în familie nu este cultivată îndeajuns, nu este apărată cu orice preț în interiorul familiei, ea eșuează, cade pradă neputințelor noastre, pentru că aceste neputințe nu pot fi biruite decât cu dragostea lui Dumnezeu.

De multe ori munca peste măsură, ca și lenea dealtfel, sunt păcate mari, pentru că distrug atât omul lăuntric cât și cel trupesc. Pe lângă boli de tot felul, munca peste măsură aduce depărtarea față de cei dragi, mai ales familie și prieteni. Dar familia este cea mai importantă, desigur, deoarece în ea omul crește, se clădește ca persoană, învață să iubească, să privească și să înțeleagă locul său în lume, prin Creatorul său, care nu l-a lepădat, ci l-a iubit până la capăt, până pe Cruce și dincolo de mormânt, până la iad, pentru a-l înveșnici prin înomenirea Sa. Unde să învățăm iubirea cea adevărată, dacă nu la școala lui Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a cărui Înviere prăznuim? La această școală a iubirii ne putem umple de Lumina Lui, pentru a vedea adevărurile vieții prin ochii lui Dumnezeu, nu ai omului doar. Lumina Lui este plină la rândul ei de dragostea pentru Tatăl ceresc și pentru noi, cu care S-a urcat pe Crucea morții noastre și a învins-o, a omorât-o! Cum să nu avem curaj să iubim la rândul nostru până la capăt pe Hristos Cel ce ne iubește și ne învie și pe noi din morțile noastre de zi cu zi prin iertare, și din moartea cea veșnică, prin Învierea Sa? Cum să nu avem curajul să transmitem copiilor noștri această dragoste care ne înveșnicește? Ce altă comoară mai de preț am putea găsi pentru ei ca bună de transmis și moștenit, și la cine am putea-o găsi? A văzut sau trăit cineva în lumea aceasta o iubire mai vrednică ca a lui Hristos Dumnezeu? Această iubire trebuie să o învățăm în Biserică, care este însuși Trupul lui Hristos, și în familie.

Iubiți părinți,

Să învățăm să ne apărăm copiii de ceea ce este distrugător pentru sufletul lor, transmițându-le adevărul de credință, transmițându-le valorile care îi vor ajuta mai târziu să rămână cu Hristos în lumea în care va trebui să trăiască fiecare: întâi credința – fără de care sufletul nostru nu își găsește sensul vieții; apoi nădejdea în Dumnezeu - Cel care ne iubește mai presus de toate pe fiecare dintre noi; dragostea de adevăr – fără ea nu putem avea liniște sufletească; dragostea de viață – pentru că este unica viață de care avem parte în această lume și este darul lui Dumnezeu; bucuria de a trăi – care ne face să vedem frumusețea lumii create de Dumnezeu și să o apărăm de distrugere; recunoștința – care înseamnă să fim mulțumitori lui Dumnezeu pentru toate; îndreptarea din greșelile pe care inevitabil le facem fiecare dintre noi, prin pocăință; răbdarea în

Mitropolia Ortodoxă Română a Europei Occidentale și Meridionale Arhiepiscopia Ortodoxă Română a Europei Occidentale

---

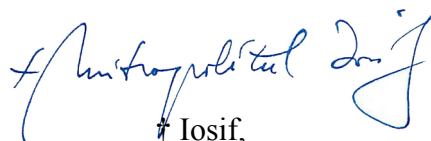
încercări – fără de care nu putem avansa în viață; iertarea - care vine de la Dumnezeu și pe care și noi trebuie să o dăm celorlalți; hărnicia - fără de care nu putem ajunge să punem în valoare talantul pe care Dumnezeu ni l-a dat și toate darurile pe care Dumnezeu ni le încredințează prin Botez; smerenia – ca fiind calea cea mai scurtă către Hristos; dragostea față de aproapele – fără de care nu este mântuire; să le vorbim despre frumusețea omului, despre frumusețea și unicitatea lui în suflet și în trup, de care trebuie să avem grija să nu fie distruse. Să îi învățăm să iubească viața în Hristos ca pe comoara cea mai de preț a sufletului lor pe care să nu o lase batjocorită, denigrată, de nimeni.

Iubiți credincioși,

Astăzi, când *moartea se vede nevoită să dea înapoi Viața*, să fim încredințați că, în icoana Învierii – ca și în orice icoană – nu Îl vedem numai noi pe Fiul lui Dumnezeu coborât în iad pentru a ridica pe Adam și Eva cei căzuți prin păcatul neascultării, care a adus moartea, și din care Hristos îi smulge cu putere biruind iadul și moartea, ci ne privește și Dumnezeu prin ochii lui Hristos Cel Înviat. El ne privește, în iadul nostru și în orice stare ne-am afla, cu suferința și tristețea Lui – pentru că nu locuim cu propria noastră voință în Lumina Lui -, dar și cu bunătatea Lui nemărginită, cu dragostea Lui cu care a dăruit pe Însuși Fiul Său pentru a goli iadul și puterea celui rău, a zădărnici puterea morții și a pune Lumina Învierii Sale chezășie pe drumul vieții noastre, pentru a putea schimba lumea aceasta, prin împreună lucrarea noastră cu El, într-un templu al Lui.

Hristos a înviat!

Al dumneavoastră, de tot binele doritor și rugător către Hristos Cel Înviat,

† Iosif,

Arhiepiscop al Europei Occidentale
și Mitropolit al Europei Occidentale și Meridionale

Paris, Învierea Domnului 2019